

(א) פסחים מה, טו; לר: לו; זכחים לו; (ב) [ע"ל סח:]; (ג) ערלה פ"ב מ"א, (ד) [שם מ"א]; (ה) [קתה יח כט]; (ו) [במדבר יח, א] (ז) [ע"ל ומאה]; (ח) [וע"ש מו"ק]; זכחים ע"ט. ד"ה אמרו; (ט) [וע"ש רש"י ד"ה כבוד]; (י) [ע"ל דל"ק, ט] (יא) [דף טז. ד"ה ע"ל].

תורה אור הש"ס

1. כל אשר יגע בבשרה יקדש וישר יזה מדימה על הבגד אשר יזה ע"לה קבצים במקום קדוש: ויקרא ו כ

מובן רש"י

כל אשר יגע בבשרה. שנתן חולין או שלמים שנתן חולין ונתן מרובה ממטות ונתן כחולין, יקדש, כדמפרש להויות כמורה שאם פסולה היתה המטות, הנהו פסול או פסול אחר, תפסל. אף זו שגשג ממנה, ואם כשרה, היא המטות, מהניח לנולעל הימנה לאסור בחילה אלא כחמורה שבה. חמורה המטות שנתנו לה לפנים מן הקלעים ולזכיר הכוונה וליום ולילה אחד (פסחים טו) שר יזה ע"ה עשוי ע"ש מינין וחומתו ששניהם: מילא (תבחים ע"ז).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צ"מ.

**עין משפט
נר מצוה**

פה א מ"י פ"ח מהל' מעה"ק הל"ט"ו:
פו ב מ"י פ"ג מהל' תרומות הל"ב:

שיטה מקובצת

אן גלי רחמנא גבי חטאת. ג"ב ע"י תו"י זבחים דף צח ע"א ד"ה מה: ט ואם כשרה היא תאכל זו שנגעה בה גמרינן. ג"ב ע"י רש"י זבחים דף צו ע"ב ד"ה עד שיכלע: ז כדאמרין בבמהה המקשה וכלישנא קמא ואליבא דר"ש בן יוחי דאמר מבשל לה והדר מחתך לה: לה לא שמעתא וכו': ט מין ושאינו מין למין בשאינו מין אמרו כן: ו גריסין פליק דתרומה: ו יש בהם ג"כ תרומה בחולין: טא ואי בתרומה ורינה ליכטל: טו ובמאי ביטל לאו בששים אלא כי לא יהבא טעמא בששים הוא:

רבינו גרשום

ליגמר מהכא. כלומר מן הורו בשלה: אלא חודש הוא כו'. כלומר חודש הוא שאיסור נחשב עם היתר מוקדשין שאסור לישראל [נחשב] עם החולין ואינו אסור: דמדאורייתא ביטל ברובא. כלומר כדחזינן בקרא אחרי יב"ש להטות. אמר רבא לא נצרכא [אלא] לטעם כעיקר כלומר מה דתנא והו היתר הבה כשרה יאכל בחמור שבה שאם מבשל שום קדשים עם חטאת אפי' אותן קדשים ששבשלו עם חטאת יהיו נאכלין לשני ימים וליה אחד כיון שבשלו עם חטאת יהו נאכל ליום וליה חטאת דנותן טעם כעיקר חשבו: רבינא אמר לא נצרכא אלא למקום חתך כלומר הא דאמר' והו היתר הבא מכלל איסור דאפי' מקום חתך הורו מותר דאמר מקום חתך בעלמא אסור כגון שהוציא עובר את ידו ושחט את אמו ואח"כ החזירה אסור אפי' במקום חתך והכא שרי אפי' במקום חתך: א"ל אביי וכל איסורין שבתורה במאה והתנן כל המתבל כלומר מתבל בקדרה של חולין מתבלין של תרומה והתנן בשאר של תרומה עישה של חולין ומדמע תרומה עם חולין: גריסין שנתבשלו עם ערשים כלומר גריסין של תרומה שנתבשלו עם ערשים של חולין בין שיש בהן להעלות באחד ומאה כלומר שיש מאה של חולין לבד מן התרומה בין שאין להעלות באחד ומאה שאין מאה של חולין לבד מן התרומה אבל בכלל התרומה יש מאה אסור לפי שיש באיסור בנותן טעם:

וליגמר מיניה. למשרי אף שאר קדשים בששים או מאה כגון נותר או פגול: להיות כמנהג. הנוגע בה ובלע ממנה: שאם פסולה היא יפסק הבולע: ואם כשרה. היא תאכל זו כחמור שנתבשלה שאפי' הן שלמים אסורין ליאכל אלא לזכיר הכוונה ליום ולילה ולפנים מן הקלעים. וזמנהכא גמרינן לכל איסורי קדשים ללא בטלי לגמרי: ליגמר מהאי. וליבטלו בק': אלא חדוש הוא. ל"ג אלא: חדוש הוא. כדפרשישית דלכתמלה מצטלינן ליה ומיייתין ליה ליהי כך צדיים: לא נצרכא. זהו: אלא למקום חתך. דבעלמא בכל איסור והיתר המחוברים כגון הוליה העובר את ידו וכגון אבר המדולדל כולן אסורין וכלאמרין צבמהה המקשה (ע"ל דף סח:): להא שמעתא. דרב שמואל בר רב יוחנן: למה אמרו. המחמין לאחו איסור אמרו לתרומה שהמחמין חולין בשאר שנה או מתבל קדרה חולין בתבלי תרומה או מדמע ומבשל חולין ותרומה יחד שאנו הולכים אחריו להחמיר: מין ומינו. אמרו כן דחולין ציה לחומרא דקדמני לקמיה: ולמה אמרו להקל ולהחמיר. שפעמים להקל ופעמים להחמיר: מין ושאנינו מינו. על זה אמרו פעמים להקל ופעמים להחמיר: גריסין. ושל פול דתרומה: שנתבשלו עם ערשים. של חולין וטעמנום ויש שיש בחולין מאה ואחד וישתתרומה דינה לבטל כצד דנפקא לן כספריים מקראי

מכל חלבו את מקדשו ממנו) שאם נפל בתוכו הרי הוא מקדשו וכתרומת מעשר משתעי קרא שהיא אחד ממאה וקאמר שאם חזרה לתוך הששעים ומשעה מקדשתו מכלן אמרו תרומה במאה עם האסור אסורה במאה והיא מותרת והכא כיון דנותנת טעם אע"פ שיש כאן היתר כדי לבטל איסור אסור דטעמא לא בטיל הרי להחמיר: אין צדן צנוטן טעם. אע"פ שאין כאן היתר כדי לבטל מותר כדי צעין אחד ו ממאה היכא דאיסורא צענייה הוא כגון חטין בחטין או כל דבר שלא נתבשל אצל הכא דלימיה צענייה לא צעין אחד ומאה הרי להקל אצל מין ומינו נולעם להחמיר כדאמרין לקמן דלא מישתעי עד דליכא תרמי לטיבותא אין נותן טעם ואחד ומאה: קתני מיהא כדי לא יהיב טעמא לא צעין מאה ואחד ובמאי בטיל לאו בששים אלא לאו ציטונואל היכא דליכא טעמא בששים הוא: לא

ועוד י"ל דהתם איירי בשלל צמינו והיכא דליכא כוית צכדי אכילת פרס קרי ליה טעמו ולא ממשו והרב רבי יוסף מאורליי"ש היה מפרש דאע"ג דטעם כעיקר דאורייתא לא לקי אטעם אפי' שלא צמינו דרבי יוחנן סבר לה כר"ע דליף טעם כעיקר מגיעולי עובדי כוכבים וליכא אלא עשה דמעבדו זאש דמלרין ליצון והגעלה ור"ת השיב לו דלית לן למימר דאהדרינהו לאיסוריה כדאמרין צהלוקח עובר פרתו (בכורות טו): דמנן הגוזז והעובד פי' צפסולי המוקדשין סופג את הארבעים ואע"ג דלא נפקא לן אלא מתוצה ולא גזיה אלא היינו טעמא משום דאהדריה לאיסוריה דלא תעבוד ולא תגזו מיהו לא דמי כל כך דהתם משמע ודאי דאהדריה והכי קאמר תוצה וזיחה המרמי לך בקדשים שהוממו ולא גזיה והא דקאמר צירושלמי דערלה צפ' שני אמר ר' יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם חוץ מנותן טעם דמיר י"ל דציתר מנצטרף לאיסור איירי דהכי איתא צהדיא צפ' ואלו עוברין (פסחים דף מג:): וצפרק שלשה מינין (מיר לה): אמר ר' אבהו א"ר יוחנן כל איסורין שצבתורה אין היתר מנצטרף לאיסור חוץ מאיסורי מיר וקרי ליה צירושלמי נותן טעם וא"ת אס טעם כעיקר דאורייתא מאי פריך צפ' אלו עוברין וצפ' שלשה מינין גבי שמי קופות אחת של חולין ואחת של תרומה ולפניהם שמי סאין כו' ופריך מיניה ואי אמרת כוית צכדי אכילת פרס דאורייתא אמאי אמרינן שאני אומר והשתא כי נמי אמרינן כוית צכדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשה ליה אמאי אמר שאני אומר כיון דטעם כעיקר דאורייתא וי"ל דהתם איירי צמינו וכן משמע בסוף הערל (יבמות פב:): דמוקי לה ר"ל והוא שרבו חולין על התרומה ומין שלא צמינו לא שייך רבוי וא"ת ואי צמינו כיון דרבו בטלי לכו צרובא אפי' איכא כוית צכדי אכילת פרס וי"ל דמ"מ פריך דאי כוית צכדי אכילת פרס דאורייתא יש לנו להחמיר אף צמינו ולית לן למימר שאני אומר כיון דלקי צשאנינו מינו ומיהו קשה דסוגיא דאלו עוברין (פסחים דף מג:): וצפרק שלשה מינין (מיר דף לה): אליבא דר' יוחנן ור' יוחנן מוקי לה צהערל (יבמות דף פב:): אע"ג דלא רבו וא"כ כי נמי כוית צכדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשי ליה אמאי אמרינן שאני אומר דכיון דלא רבו ספיקא דאורייתא היא וי"ל דהוה אמרינן שאני אומר גבי חטאת כו'. הקשה ר"ת דהאי קרא דחטאת מייתי הכא לטעם כעיקר וצפ' אלו עוברין (פסחים דף מה:): מוקי להיתר מנצטרף לאיסור לכ"ע וטעם כעיקר מפיך ליה ממשרת ולר"ע מגיעולי עובדי כוכבים לךך נראה לר"ת דגריסין הכא לא נצרכא אלא להיתר מנצטרף לאיסור דבכל ענין התיר הכתוב ואפילו יש חזי זית צעין משמונית של זרוע על חתיכת האיל שחך לרובע ומיהו א"כ להגיה הספרים דליכא למימר דנקט דרשה הפשוטה דאי לאו קרא דמשרת ודגיעולי עובדי כוכבים דלחו לטעם כעיקר הוה מוקמי קרא דחטאת לטעם כעיקר ולא להיתר מנצטרף לאיסור וכי האי גוונא איכא במשרת דוכתין ועוד י"ל דסוגיא דהכא איתא כי סוגיא דמיר פ' שלשה מינין (דף לו: ב) דגריסין תתם ורבין תיפוק לכו דהיתר מנצטרף לאיסור מחטאת ומשני התם נמי לטעם כעיקר הוא דאיתא ואע"ג דמשרת נמי אחי לטעם כעיקר מנצך צריכי דאי כתב רחמנא חטאת הוה אמינא מיר לא אחי מיניה דמיר מוקדשים לא ילפינן ואי כתב רחמנא מיר הוה אמינא חטאת מנצך לא ילפינן דחמיר איסורו דאפי' חתך אסיר ליה: **תאב"ד בחמור שבה.** רבינו חננאל גריס תאכל כחמור שבה משמע דליכא חומרא בשלמים דליכא חומרא דחטאת כגון שצשל שלמים דחטאת דחטאת דהיום דרמינן עלייהו חומרא דחטאת לאסור לזרים לנשים ולעבדים וחומרא דשלמים שאין נאכלין אלא עד הלילה וחטאת של היום זמן אכילתה עד למחר: **א"ל נצרכא אלא למקום חתך.** דבעלמא אסור כגון שהוליה העובר את ידו לחוץ דנפקא לן צפ' צבמה המקשה (ע"ל דף סח:): דמקום חתך אסור מדאצטרין פרסה החזיר אכול מקום חתך מכלל דאי לא החזירה אסור ונראה דשאר קדשים כגון חוה ושוק ואימורין שרי נמי מקום חתך שגלה דהא לא אשכחן קרא צורע בשלה יתר מצטאר קדשים ואי ילפי צהו מעובר דאסור מקום חתך צורע בשלה נמי ליתסר אלא צבולן לא אסר הכתוב מקום חתך צורע בשלה וחוה ושוק ואימורים וזה הכתוב והסיר ולא מקום חתך והא דקאמר הכא דבעלמא אסור היינו צאצב שינא לחוץ והכא שרי בכל הקדשים ולכן לא פריך הכא מאי חוית דגמרת כו' כדפריך אלינן: **אין בהם בנותן טעם אע"פ שאין בהן בדי אהעויות מותר.** פי' צבונטרס וכי צעין מאה ואחד היינו היכא דאיסור צענייה אצל הכא דלימיה צענייה לא צעין מאה ואחד אלא לאו צפירושו דהכא מיירי כגון שהסיר הגריסים מתוך העדשים ודאו אי אפשר להסירם שאינו מניחין ואיכא ממשות האיסור היה צריך מאה ואחד וקשה לפירושו אמאי נקט רישא שאור של חטים שנפל לתוך עיסה של חטין דהו מין צמינו אפי' בשלל צמינו נמי צעין מאה ואחד היכא דלימיה לאיסור צענייה וי"ל דנקט מין צמינו דאפילו הסיר אחריו כן השאור צעין מאה ואחד לבטל אצל שלא צמינו לא צעין מן צמינו ונראה דא"כ דלחוק כן דשאנינו מינו בטל בששים כשאר איסורין אפילו איתיה לאיסורא צענייה כיון דאינו מכירו וצמינו הוא דבעין מאה ואחד דהא דדרשין צספרי את מקדשו ממנו שנפל לחוץ הרי הוא מקדשו צמינו כתיב: **אלא במאי בששים.** א"ת הא דצבולן הכא בששים היינו דטעמיה כהן ואפי' צפחות היה בטל אי טעמיה כהן ואין נותן טעם ולא כמו שפירש צבונטרס לעיל) אצל צפתמא צעין מאה ואחד לבטלה דהא רישא נמי דקתני אס יש צהן בנותן טעם אסור אפי' יש צהן להעלות צמאה ואחד על כרחך איירי צטעמיה כהן וי"ל דממשנה יתירה דייק דצסיפא הוה ליה למיתני אין צהן בנותן טעם מותר ותו לא וספיר ידעינן דאצין יש לו להעלות צמאה ואחד וצין אין לו להעלות צמאה ואחד דארישא קאי אלא להכי דהר תנא לאשמועינן צצצירי ממאה ואחד יש שיעור לבטל תנינת טעם:

גיד הנגשה פרק שביעי חולין

פא א מיי פטוי מהל'
מחלות אסורות
הליכ':
פח ב מיי פ"ג מהל'
מחלות אסורות ה'
ככ סגמ לאוין קלפ טוש"ע
י"ד סי' פג סעיף ה':
פח ג מיי פטוי מהל'
מח"ס הל"י סגמ
לאוין קלפ טוש"ע י"ד סי'
סג סעיף ט וסי' פ סעי'
ג:

שיטה מקובצת

אן וליבטל ברובא. ג"כ ע'
תוס' בבורות דף כג ע"א:
ב של היתר אלא ק' לבד
מן האיסור מותר: אן אסור
ומי איכא דיהיב טעמא
כולי האי: אן וסאתים הוו
מתן רביעיות פחות תמני
קב ארבעה:

רבינו גרשום

הא מדרישא במאה הוי
סיפא בששים כלומר
הא מדרישא במאה הוי
לדחתיה ולאיסור מכלל
דסיפא דלהקל דתני מותר
בששים. דאי במאה אן
בענין להקל וכמאה לאו
להקל הוא דאנן להחמיר
אמרינן במאה ואי להקל
במאה מותר [ולחמיר
במאה אסור] ובאחד ומאה
(אסור) [מותר] אין ביניהם
איא אחד אן זה להקל
איא לאו בששים: רישא
וסיפא במאה כלומר רישא
לדאיסור ולהחמיר וסיפא
להיתר ולהקל תרוייהו
במאה רישא במאה אחד
כלומר במאה אחד דהיתר
וחד דאיסור דאפי"כ דמאה
אחד דהיתר לא בטל
האיסור: סיפא במאה
בטל כלומר (ובבבלום) ב'
דאיסור במאה אפי"כ בטל.
ר' יהודה אמר רביעיות
בסאתים סאה שש קבין
קב ד' לוגין לוג ר'
ביצים אלו הן ד' רביעיות
שברביעית ביצה ומחצה
סך הכל בסאה מאה
רביעיות פחות ד' וכן
בסאה האחרת הרי מתאים
רביעיות חסר ח': כבשר
בראשי לפחות כלומר
לא בעלי לפחות כלומר
דבעלין אפי' בששים לא
בטל. ועכשיו לא משירינן
בעלין אלא בלפת: הווא
דאתא לקמיה דר' חנינא
כלומר בניי שנתבשל
ביוק. כי אתו לקמיה דר'
אמר כלומר גיד שנתבשל
בה גיד הנגשה. דמורי
לוהו משמיה דר' יהושע
להתירא כלומר דקסבר
אין בגידין בנותן טעם:
(ואמר לי בטל) [ולבטול]
כלומר אמרת בומן שאין
מכירו כולן אסורין והורוטב
בנותן טעם דאם יש ששים
הורוטב מותר

א) אולי צ"ל דלף דלון בדימר
קב מאה נגלד אפי"כ בטל.

לא במאה. פי' בקונטרס והכי קאמר אין צהן להעלות בק"א של היתר אלא מאה של היתר אלא מאה של מדרישא מין צמיו שאתה הולך בו כל שעה להחמיר אפי"ה בטיל צמיה כי ליכא נותן טעם מכלל להחמין אסור וס"ד מאה ואחד זהדי אסור קאמר אלמא צמיה בטיל מכלל דסיפא צמיה דחילוק זה צמיה דזה אינו כריך ק"א כשאיין נותן טעם זה כריך זה הפירוש דחוק מלך דמאי ס"ד דמסדר הש"ס שיהא לשון המשנה משונה סיפא מרישא דכיון שפירש ק"א דסיפא היינו מאה ואחד של היתר למה לא יהיה מאה ואחד דרישא דמין צמיו מאה ואחד של היתר כמו שמתרץ לצסוף ולא היה לו לטעות צדק ויעוד דפריך צמיה ואחד אמאי לא בטיל מי דחקו להכריך מאה ואחד של היתר ונראה דמשום האי פירכא דחקו בקונטרס לפרש בק"א של היתר מדפריך עליה כיון דמוקמת בק"א של היתר אמאי לא בטיל ונראה לפרש לא צמיה כלומר מאה עם האיסור והמקשה סלקא דעתיה דמאה צלא אסור קאמר לכך פריך מדרישא בק"א ואין להעלות בק"א אסור היינו צמיה של היתר וחד של אסור כמו בכל דוכתין דתרומה עולה בק"א היינו עם האיסור כדדרשינן ממנו שנפל צמיו הרי הוא מנדקשו הוי סיפא צמיה דאי בק"א מאי חומרא צמין צמיו ממין צמיו שאינו מין דתרוייהו בק"א של היתר צמיו צמיה לא בטיל ומשני דרישא צמ" ק"א עם האיסור וסיפא מאה עם האיסור ואין צו להעלות בק"א דרישא וסיפא דפריך ופי' צו להחמין בק"א אמאי לא בטיל מילתא צמיה נפשה היא ולאו אמאי דמשני קאי ומשום דחמון אין צו תמית טעם גמור כשאר נתינת טעם קשיא ליה אמאי לא צמיל העמדה דחלב בעלמא דתנן צפרק כל הצפר (לקמן דף קטז.) המעמיד צפר הקצה אס' יש זה צמיון טעם אסורה משמע הא ליכא נותן טעם שרי אפי"כ שהעמיד החלב משום דהעמדה לא חשיבא טעמא והוא הדין חמיון ומשני שאר דחמיון קשה: **והאמר רבי יהודה מין במינו לא ביטל** פי' הקשה ר"ת לישני הא לדידיה הא דרביה משמיה דרבן גמליאל כדמשני צפ' התערובות (נחמ"ס עט.) וי"ל דהכא אית ליה שינויא אחריתי וא"ת והלא סתם ציר יש צו מים כדאמרינן צהלוקה צמיה (בסורות כג.) הלוקח ציר מעם הארץ משיקו צמיו הוא טהור וא"כ (א) אמרת סלק את מינו כמי שאינו ושאיין מינו רבה עליו ומצטלו וי"ל דהכא מייירי צמיו שאין צו מים דקמני רישא דג טמא שצבו עם דג טהור כל גרד שהוא מחזיק סאתים אס' יש צו משקל עשרה זוזים ציהודה שהוא חמש זוזים צגליל דג טמא צירו אסור פי' דג טמא צירו אסור וצגרב עצמו של דגים אין נותן מים פן יתקלקלו הדגים אי נמי י"ל מדקאמר שיעורו קרוב למאחיס אלמא כל המאחיס אלף מדרבנן ומיהו ציר שריים אסור דאורייתא דמניא צהעור והרוטב (לקמן קכ.) הטמאים לאסור צירן ורוטבן וקיפה שלהן ודרשא גמורה היא דהא קאמר התם וצריכי דאי כחז שרצים כו' וצפ"ק (ט) דבסורות (דף קז:) דפריך טעמא דכתב רחמנא גמל גמל ולר"ש את הגמל הא לאו הכי הוה אמינא חלב צהמה טמאה שרי והתניא הטמאים לאסור צירן ורוטבן כו' אפי"כ לא אסור לאסור צירן ורוטבן וקיפה שלהן אסמכתא צעלמא היא והא דפריך פרק כל הצפר (לקמן דף קיב:) (א) לרז דאסר צפר שחוטת דלימלח עם צפר טרפה מהטמאים לאסור צירן ופריך ליה מדג טהור שמלחו עם דג טמא מותר פריך שפיר מדג אצפר דהא לכל הפחות צירו אסור מדרבנן אלא ש"מ דהא דשרי הכא צשמלחן זה עם זה משום דלא צלע הוא וקצת תימנה כיון דלריך קרא וצבחה טמאה נמי דריש ליה צת"כ מדכתבי טמאים הם לכס ודגים דליכא קרא לא אסיר מדאורייתא היכי מיימי רבא התם ראייה מהטמאים לאסור ציר של טרפה: **בראשי לפתות.** פי' בקונטרס ירק של פת ואין משמע כן צכנהדרין צפרק כ"ג (דף יט:) דקאמר שנעשה צפרו כראשי לפתות משמע שהן השרשין צפרקע וכן צצבת (דף קס:) אמרינן מצדדי צראשי שומין ודגים גדולים:

לא במאה. ב' והכי קאמר אין צהן אחד ומאה של היתר אלא מאה של היתר אלא מאה של מדרישא מין צמיו שאתה הולך בו כל שעה להחמיר צמין ומינו אפי"ה צמיל צמיה כי ליכא נותן טעם מכלל דסיפא צמיה ושאיין מינו צששים שהרי זה חילוק צצנייהם זה אינו כריך מאה ואחד כשאיין נותן טעם וזה כריך: **דקמני רישא שאור של חטים כו'.** דהיינו מין ומינו: יש צו כדי לחמץ. דהיינו נותן טעם לעולם אסור: אין צו אחד ומאה. אפילו אין צו כדי לחמץ אסור והיינו להחמיר דהא צמין ושאיין מינו אמרו כי ליכא טעמא לא צמיי ק"א והכא צעינן ק"א אלמא צהא דקא חמיר מינה אי ליכא ק"א שרי וקא סלקא דעמך צק"א צהדי אסורא קאמר אלמא צמאה צמיל: **רישא וסיפא צמאה.** צמיה: לא רישא צמאה וחד. לצד מצאנא: **וסיפא צמאה.** לצד מאיסורא: ופרכינן אי רישא צמאה וחד דהיתר קאמר אמאי קמני יש צו כדי לחמץ אפי"כ שיש מאה ואחד אסור וזכי איכא דיהיב טעמא כולי האי: **איספיק.** רב דימי: **אמר ליה אביי:** דלמא שאני שאור שחמיונו קשה. ויש שקשה מצצירי: לא לא רביעיות. **השעורים שוים.** ליתן טעם: **רביעית.** של ציר טמא אסור סאתים של ציר טהור או של דבר אחר וסאתים הוו ממתן צרביעיות נכי תמני. קב ארבעה לוגין ולוג ד' רביעיות שש עשרה לקב וסאה ששת קבין לשלשה קבין מ"ח רביעיות וכן ארבעה זמינן: **צראשי לפתות.** ירק של פת. ולי נראה שרש הלפת מתוק מנזבו וטעם הצפר ניכר צונצות הלפת צשיעור מועט אכל צראשי לפתות אינו ניכר אלא צשיעור גמור (ד): **מסניסין.** דקמני גיד חף ע"פ שמכירו אוקר את התצטיל מפני טעמו דלא פי' האי תנא: **אין צגידים צנות טעם.** ומשליכו והשאר מותר: **וליה לא צמיה ליה.** לרבי אמר לאכשוריהו ומיהו כיון דמשמיה דרבי יהושע צן לוי שרי ליה לא מחי צדידיהו: **והילכא אין צגידים צנות טעם.** וצין נתבשל וצין נמלח וצין נללה משליכו ומותר. ודוקא צו אכל צמנו יש צו צניט ואס לא נטל צמנו אוקר: **וליצטול צרובא.** כי אין מכירו: הניחא

לא במאה והא מדרישא במאה הוי שיפא בששים דקמני רישא להחמיר מין ומינו כיצד שאור של חמין שנפל לעיסת חמין ויש בו כדי לחמץ בין יש בו כדי להעלות במאה ואחד בין אין בו כדי להעלות במאה ואחד בין אין בו כדי לחמץ בין איין בו כדי לחמץ אסור וסיפא במאה וכי יש בו כדי לחמץ במאה וחד אמאי לא בטיל אישתיק אמר ליה דלמא שאני שאור דחמיוצו קשה אמר ליה אדכרתן מילתא דאמר רבי יוסי בר' חנינא לא כל השיעורין שוין שהרי ציר שיעורו קרוב למאתים (ב) דתנן דג טמא צירו אסור א' רבי יהודה אומר רביעית בסאתים (ג) והאמר רבי יהודה מין במינו לא בטיל שאני ציר דזיעה בעלמא הוא: כיצד משערין: אמר רב הונא כבשר בראשי לפתות מתני' דלא כהאי תנא דתניא (ד) רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר אין בגידין בנותן טעם ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא הוה יתיב רבי יהודה בר זבינא אבבא כי נפק אמר ליה מאי אמר לך אמר ליה שריא גיהליה אמר ליה הדר עייליה לקמיה אמר מאן האי דקא מצער לי זיל אימא ליה למאן דיתבי אבבא אין בגידין בנותן טעם כי אתו לקמיה דרבי אמי משרד להו לקמיה דרבי יצחק בן חלוב דמורי בה להיתירא משום דרבי יהושע בן לוי וליה לא סבירא ליה והלכתא אין בגידין בנותן טעם: **גיד הנגשה שנתבשל: א' וליבטול ברובא בריה**

א) תרומות פ"י מ"ח,
ב) לקמן ק' וש"נ,
ג) [מוס' פ"ז ה"ג ע"ש
לעיל פט:], ד) בס"א: גדול,
ה) וע"ע מוס' שבת קמב.
ו) [ועוד
ד"ה שפלה וכו'], ז) [ועוד
מי דחקו להכריך ק"א של
היתר ונראה דמשום האי
פירכא דפריך בק"א אמאי
לא צמיל דחק בקונטרס
מ"ל מהרש"א, ח) ז"ל
פלגים, ט) ז"ל לרבא],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שאני וכו' לא
אסור אלא מדריבן. עין
ע"ז מ ע"א מוס' ד"ה
מחלוקת וע"ז דף קנז ע"ב
צריש" ד"ה וי אסורה:

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה והאמר
וכי וז"ל אמאי לא
אמרינן סלק את מינו:
ב) ד"ה שאני וכו' וצפ"ק
דבסורות. י"ב פי' התם
נמי מוכח דליר צפ"ק
דאורייתא ודרשא גמורה
היא מדפריך מינה מאי
שאל חלב מציר דפשיטא
דחלב אסור דאורייתא כמו
ציר ולמה לי גמל גמל כו':
ג) ד"ה והלכתא וכו' צמס
הדר ר"י בר ר"מ דלא:

הגהות מהר"ב

א) גבי ר"י אומר רביעית
בסאתים. ג"כ מיי פטוי
מחלות אסורות
הליכ':
ב) הלכה ל"ד וע"י שם צח"מ
וצפ"ק צ"ד סומן פ"ג
ק"ק ט' וצפ"ק ששנים
לדוד אמתינן דתרומות
וד"ק: ב] רש"י ד"ה
לא צמיה וכו'. ג"כ ע"י
צבת ד' קמב ע"א צמון
ד"ה שפלה וכו' וצפ"ק
ד' ק ע"ב צמיה ד"ה
ה"י קידש:

א) אולי צ"ל דלף דלון בדימר
קב מאה נגלד אפי"כ בטל.

